

Arrest

**nr. 151 992 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CORNELIS loco advocaat W. DAMEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Shiraz afkomstig te zijn. U bent een Fars van etnische origine. Uw ouders scheidden toen u nog kind was. U woonde tot uw vertrek uit Iran bij uw moeder in Shiraz, uw vader verbleef in Teheran. Op 13.08.2009 diende uw vader S. J. (...) (O.V. (...)) een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties vanwege zijn problemen met de Iraanse autoriteiten. Op 23.02.2010 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U beoefende de gevechtssport taekwondo in uw thuisland. Uw trainer G. R. T. (...) is onderdirecteur van het departement cultuur, communicatie en verdediging van de gewapende troepen

van de Sepah voor de provincie Fars en trainer van de oproerpolitie van de provincie Fars en bijgevolg een machtig man. In juli of augustus 2012 hield men een competitie ter selectie van de nationale jeugd ploeg. Ter voorbereiding op deze competitie organiseerde men in de twee voorafgaande maanden een trainingskamp. Hoewel u verwachtte geselecteerd te worden voor de nationale jeugd ploeg verkoos uw trainer zijn zoon H. (...) af te vaardigen. U protesteerde bij uw trainer tegen deze in uw ogen onrechtvaardige selectie, echter zonder resultaat. Op 19.03.1391 (08.06.2012) verwondde u H. (...) tijdens een oefenwedstrijd zodanig dat u hem samen met andere leden van uw club naar het hospitaal diende te brengen. Toen uw trainer ook in het hospitaal arriveerde werd u zwaar door hem mishandeld. Toen u op een huwelijksfeest aanwezig was op 15 shaban 1391 (05.07.2012) klopte de Etelaat aan uw ouderlijk huis aan en voerde een huiszoeking uit. Daarbij werd onder meer uw computer en een paar boeken over het atheïsme in beslag genomen. U verbleef de daaropvolgende dagen bij uw oom en grootmoeder die in het appartement boven uw ouderlijk appartement wonen. Op 20.04.1391 (10.07.2012) ontving uw moeder een dagvaarding van de rechtbank. Uw advocaat raadde u aan u niet aan te melden gezien u voor de Revolutionaire rechtbank moest verschijnen. Uw oom en uw advocaat verschenen op 21.04.1391 in de Revolutionaire rechtbank van Shiraz. Ze kwamen te weten dat u beschuldigd werd van het bedreigen van de veiligheid van de staat en van inbreuken op de internetwetgeving. Dit zou verband houden met de kritiek die u op het Iraanse regime uitte via uw Facebookprofiel. Uit veiligheidsoverwegingen dook u hierna onder bij de schoonvader van uw oom. Tijdens uw verblijf daar voerde de Etelaat een tweede huiszoeking uit in uw ouderlijk huis. U vermoedt dat de opdracht tot de huiszoekingen en de daaropvolgende beschuldigingen verband houden met het incident waarbij u de zoon van uw coach verwondde. Na deze tweede huiszoeking besloot uw familie dat u het land diende te verlaten. U reisde illegaal via Turkije naar België waar u op 11 september 2012 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u voor uw leven vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een krantenartikel betreffende uw taekwondocoach, een krantenartikel betreffende een taekwondowedstrijd waaraan u deelnam, een certificaat dat u ontving na het behalen van uw blauwe gordel, een identiteitsdocument (shenasnameh), een toegangskaart voor een sportcomplex, twee wedstrijdkaarten uit de provinciale competitie, een wedstrijdkaart uit de nationale competitie, een studentenkaart, twee foto's van wedstrijden waaraan u deelnam, een volmacht voor uw advocaat, twee persartikels betreffende de Iraanse blogger S. B. (...), uw diploma van het secundair onderwijs, een document betreffende een provinciale taekwondowedstrijd, een certificaat dat u ontving na het behalen van uw groene gordel, een certificaat dat u ontving na het behalen van uw rode gordel, een document betreffende een wedstrijd van de Basij waaraan u deelnam, een attest uitgereikt na een provinciale wedstrijd en een attest betreffende de wedstrijd in de stad Khonj.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de aanleiding van uw problemen situeert in de competitie die ontstond om toe te treden tot de nationale jeugd ploeg. De leeftijdsgrens voor het jeugdteam was volgens u bepaald op 21 jaar (cgvs 04.04.2014, p.4). In het kader van uw asielaanvraag stelt u geboren te zijn op 14.03.1371 (04.06.1992) zodat u op het moment van uw asielaanvraag de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had. Ook de stavingsstukken die u neerlegt vermelden deze geboortedatum. Uw vader verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag weliswaar dat u in 2010 zeventien jaar oud was maar ook dat u geboren bent op 14/03/1368 in de Perzische kalender (04.06.1989) waardoor u op het moment van uw beweerdde problemen in Iran in 2012 drieëntwintig jaar oud was, bijgevolg geen deel meer kon uitmaken van de jeugd ploeg en dus evenmin kon deelnemen aan de competitie om toe te treden tot de nationale jeugd ploeg. Wanneer het CGVS u confronteert met de tegenstrijdige geboortedata die u en uw vader voor u aan de Belgische asielinstanties opgeven stelt u dat uw vader waarschijnlijk verward was op dat moment en uw correcte geboortedatum niet meer kende. Ter verklaring voor zijn verwarring of onwetendheid stelt u dat u sinds de scheiding van uw ouders twaalf jaar geleden geen contact meer met uw vader heeft. Uw vader daarentegen stelde in het kader van zijn asielaanvraag dat hij tot voor zijn vertrek uit Iran wekelijks contact met zijn kinderen had (cgvs SAFI YARI jaliil 29.01.2010, p.2), waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat hij op het moment van zijn gehoor voor het CGVS uw geboortedatum kende. Uit het gehoorverslag opgemaakt in het kader van zijn asielaanvraag valt bovendien allerm minst af te leiden dat uw vader verward was en daardoor de geboortedata van zijn kinderen foutief weergaf. Niet alleen geeft hij eveneens de veertiende dag van de derde maand als geboortedatum op, hij stelt tevens dat u slechts één jaar jonger bent dan uw zuster (cgvs S. Y. J. (...) 29.01.2010, p.2), een verschil in leeftijd dat ook u aanhaalt tijdens uw gehoor (cgvs 04.04.2014, p.15). De vaststelling dat u en uw vader

verschillende geboortejaren opgeven, en het gegeven dat uit het geboortjaar dat uw vader voor u opgaf af te leiden valt dat u geen deel meer kon uitmaken van het jeugdteam, roept vragen op betreffende uw verklaringen over de problemen die u zou ondervonden hebben na een incident in het kader van een competitie in dit jeugdteam.

Verder dient te worden vastgesteld dat u betreffende de oorzaak van uw problemen in Iran, het incident tijdens een sporttraining waarbij u H. (...) verwondde, geen begin van materieel bewijs voorlegt. Uw verklaringen betreffende dit incident en de nasleep ervan overtuigen evenmin. Wanneer het CGVS informeert hoelang H. (...) gehospitaliseerd was stelt u dit niet te weten. U blijkt de duur van zijn hospitalisatie ook niet bij benadering te kunnen weergeven. Gevraagd of hij enkele dagen, weken dan wel maanden aan zijn ziekenhuissponde gekluisterd was geeft u geen antwoord op deze vraag maar verklaart u dat u tijdens uw onderduikperiode met niemand contact had (cgvs 04.04.2014, p.12). Gezien uw asielaanvraag gebaseerd is op de problemen die u ondervonden zou hebben nadat u deze man verwondde roept de vaststelling dat u de tijdsduur van zijn hospitalisatie niet eens bij benadering kan meedelen bijzonder ernstige vragen op. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat om in een ander land een asielaanvraag in te dienen mag verwacht worden dat hij zich op de hoogte stelt van de omstandigheden waarin zijn problemen ontstonden.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de ondernomen bemiddelingspogingen allerm minst overtuigen. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS vertelde u dat u samen met uw moeder en uw oom een bezoek bracht aan de zoon van uw coach tijdens zijn opname in het hospitaal waarna uw oom een vruchteloze bemiddelingspoging ondernam (cgvs 04.04.2014, p.13). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u verder dat uw oom in de zomer van 2014 uw coach opzocht die echter aangaf dat hij de zaak achter zich wou laten (cgvs 05.02.2015, p.6). Wanneer het CGVS informeert of er vroeger nog bemiddelingspogingen ondernomen werden antwoordt u ontkennend. Gevraagd of er niemand van uw familie met H. (...), uw coach of iemand van zijn familie sprak antwoordt u opnieuw ontkennend. Ook wanneer het CGVS expliciet informeert naar bemiddelingspogingen uitgaande van uw moeder stelt u dat zij zich voornam dit te doen maar dat u haar dit afraadde (cgvs 05.02.2015, p.6-7). Deze bewering is opmerkelijk gezien u op het moment van uw asielaanvraag stelde dat uw moeder, weliswaar tevergeefs, verschillende keren een bemiddelingspoging ondernam. Daarbij zou ze persoonlijk naar uw coach gegaan zijn om te benadrukken dat het een ongeluk betrof (vragenlijst cgvs – vraag 5). Wanneer het CGVS u confronteert met uw eerdere beweringen vergoelijkt u uw weinig consistente verklaringen aanvankelijk door te stellen dat u dacht enkel recente bemiddelingspogingen te moeten bespreken gezien u tijdens het eerste gehoor reeds de bemiddelingspoging in het hospitaal, waarbij uw moeder aanwezig was, aangehaald had (cgvs 05.02.2015, p.9). Later tijdens het gehoor stelt u plots dat uw moeder zeven bemiddelingspogingen ondernam in de periode dat u bij uw familie onderdook (cgvs 05.02.2015, p.12). Uw weinig consistente beweringen betreffende de bemiddelingspogingen die uw moeder ondernomen zou hebben ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het incident dat aan de oorsprong van uw problemen in Iran ligt. Er kan bovendien opgemerkt worden dat indien uw moeder werkelijk zeven bemiddelingspogingen ondernam tijdens de periode dat u ondergedoken leefde bij uw familie het bijzonder merkwaardig is dat u geheel geen kennis heeft wat betreft de duur van de hospitalisatie van H. (...). Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de autoriteiten in Iran. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Betreffende de problemen die u na het incident tijdens uw sporttraining kende stelt u dat de veiligheidsdiensten tweemaal een huiszoeking uitvoerden in uw ouderlijke woonst. Tijdens de eerste huiszoeking werden uw computer en een paar boeken die vroeger aan uw vader toebehoorden in beslag genomen. Na de eerste huiszoeking dook u onder bij uw oom en grootmoeder in hetzelfde appartementsgebouw. In de periode tussen de eerste en de tweede huiszoeking zou uw moeder ook een dagvaarding voor de Revolutionaire rechtbank op uw naam ontvangen hebben. U werd beschuldigd van het overtreden van de internetwetgeving en het in gevaar brengen van de nationale veiligheid. U diende zich niet aan bij de Revolutionaire rechtbank maar dook onder bij de schoonvader van uw oom. U vermoedt dat de huiszoekingen en de vervolging door de Iraanse autoriteiten het gevolg zijn van uw problemen met uw sportcoach, die een machtig man is en banden met de veiligheidsdiensten heeft.

Verder stelt u tijdens het gehoor dat u net zoals de in gevangenschap gestorven Iraanse blogger S. B. (...) ook kritiek op het regime op internet publiceerde. Wanneer het CGVS informeert wat u daar exact mee bedoelt verklaart u echter dat het niet veel bijzonder was en stelt u enkel dat u op Facebook commentaar geschreven had onder het lied "Imam Naghi" van de zanger Shahin Najafi, een lied waarbij impliciet kritiek geuit wordt op de Iraanse theocratie. U stelt dat de beschuldigingen wat betreft het overtreden van de internetregelgeving hierop betrekking hebben (cgvs 04.04.2015, p.6-7). Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen begin van materieel bewijs voorlegt betreffende het bestaan

van uw Facebookprofiel of de kritiek die u op deze website uitte. Ter verklaring hiervoor stelt u te vermoeden dat de Iraanse autoriteiten uw Facebookpagina afsloot na het inbeslag nemen van uw computer (cgvs 04.04.2014, p.8-9). Verder verklaart u dat de Etelaat tijdens de huiszoeking boeken over atheïsme die oorspronkelijk aan uw vader behoorden in beslag nam. U weet het CGVS echter niets over de titel of de inhoud van deze werken te vertellen. Gevraagd om deze boeken toch iets nader toe te lichten verwijst u slechts naar één boek, dat oranje van kleur en dun zou zijn geweest. Nadere informatie heeft u niet (cgvs 04.04.2014, p. 7). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u deze huiszoekingen verbindt aan de problemen die u zou hebben ondervonden met uw sportcoach, problemen waaraan zoals eerder gesteld geen geloof gehecht kan worden.

Een vergelijking van uw verklaringen doorheen uw asielprocedure betreffende uw onderduikadressen en de periode dat u bij uw oom en grootmoeder onderdook ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat u onderdook bij uw oom en grootmoeder waarna u Iran ontvluchtte. Uit de neerslag van uw verklaringen valt ook af te leiden dat u onderdook na de ontvangst van de dagvaarding (vragenlijst cgvs – vraag 5). Ook bij het opgeven van uw laatste verblijfplaatsen op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u enkel melding van uw thuisadres, tevens het adres van uw oom en grootmoeder (verklaring dvz – vraag 11 – laatste adres in het land van herkomst). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS beweert u echter dat u vanaf de avond na de eerste huiszoeking op 15 shaban 2012 (05.07.2012) tot 23.04.1991 (13.07.2012), dus gedurende acht dagen, bij u uw oom en grootmoeder verbleef. Daarna dook u onder bij de schoonvader van uw oom (cgvs 04.04.2014, p.12-13). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dan weer dat u slechts drie, en geen acht dagen bij uw oom en grootmoeder verbleef (cgvs 05.02.2015, p. 11-12).

Wat betreft uw bewering dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen vanwege inbreuken op de internetwetgeving en vanwege het in gevaar brengen van de nationale veiligheid dient vastgesteld te worden dat u hierover, op het volmachtformulier van uw advocaat na, geen begin van materieel bewijs aanbrengt. U stelde weliswaar op het moment van uw asielaanvraag dat u een convocatie van de revolutionaire rechtbank van Shiraz ontving maar legt dit document (of een kopie hiervan) niet neer in het kader van uw asielaanvraag. Ter verschoning hiervan stelde u voor het CGVS dat uw oom dit document afgaf bij het betreden van de Revolutionaire rechtbank (cgvs 04.04.2014, p.2). Daarbij kan opgemerkt worden dat u op het moment van uw asielaanvraag verklaarde dat deze dagvaarding nog in het bezit van uw oom in Iran was (vragenlijst cgvs - vraag 5). U stelt dat deze tegenstrijdigheid te verklaren valt doordat u op het moment van uw asielaanvraag in België uw oom nog niet had kunnen contacteren met de vraag dit document naar u op te sturen waarna hij samen met uw advocaat naar de rechtbank stapte en de convocatie afgaf (cgvs 04.04.2014, p.2). Hierbij situeert u het bezoek van uw oom en uw advocaat aan de Revolutionaire rechtbank na uw aankomst in België. Later tijdens het gehoor stelt u echter dat uw oom en uw advocaat zich op 21.04.1391 (11.07.2012), twee maanden voor uw vertrek uit Iran, naar de rechtbank begaven (04.04.2014, p.14). Nog opmerkelijker is de vaststelling dat u evenmin (een kopie van) de dagvaarding overmaakt die in de zomer van 2014 naar uw ouderlijke woning verstuurd werd. U stelt dat uw familie niet beseftte dat dergelijk document belangrijk was in het kader van uw asielaanvraag maar dat u uw advocaat gevraagd heeft om u een kopie van toekomstige gerechtelijke documenten over te maken (cgvs 05.02.2015, p.2). Rekening houdend met de vaststelling dat uw familie uw vertrek uit Iran begon te plannen na de tweede huiszoeking (cgvs 04.04.2014, p.15), dat u een asielaanvraag indiende op 11 september 2012 en tijdens het eerste gehoor op het CGVS meerdere vragen kreeg over (het ontbreken van) stavingsstukken betreffende uw vervolging door de Iraanse autoriteiten (cgvs 04.04.2014, p.14-15) en dat u contact houdt met uw familie en advocaat in Iran (cgvs 05.02.2015, p.2) roept de vaststelling dat u geen kopieën van de dagvaardingen of van andere stavingsstukken neerlegt in het kader van uw asielaanvraag opnieuw bijzonder ernstige vragen op.

Ook uw verklaringen betreffende het verloop en de uitkomst van de gerechtelijke procedure in Iran ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw vervolging door de Iraanse autoriteiten. Hoewel u stelt voor de Revolutionaire rechtbank te moeten verschijnen omdat u beschuldigd wordt van inbreuken op de internetwetgeving en vanwege het in gevaar brengen van de nationale veiligheid blijkt u niet te weten welke straffen er op deze misdrijven staan. U vermoedt enkel dat deze misdrijven zwaar bestraft worden. Ter verantwoording van uw onwetendheid stelt u hierover dat u niet thuis bent in strafzaken en dat uw oom, en niet u, dit met uw advocaat besprak (cgvs 04.04.2014, p.14 en cgvs 05.02.2015, p.4). En hoewel u verklaart dat de veiligheidsdiensten atheïstische boeken in beslag namen tijdens de huiszoekingen blijkt u onwetend wanneer u gevraagd wordt welke straffen er op atheïsme of het in bezit hebben van atheïstisch informatiemateriaal staan in Iran (cgvs 04.04.2015, p.7). Deze verklaringen ondergraven andermaal in ernstige mate uw bewering dat u vervolgd wordt door de Iraanse autoriteiten. Van iemand die verklaart zijn land te hebben moeten ontvluchten omdat hij vreest veroordeeld te worden tot zware straffen mag verwacht worden dat hij op

de hoogte is van de strafmaat die op deze misdrijven staan. Wat eveneens vragen oproept is dat u geen idee heeft wie er voor de Revolutionaire rechtbank die te verschijnen. Gevraagd wanneer men voor de Revolutionaire rechtbank en niet voor een algemene rechtbank gedagvaard wordt stelt u over die gerechtelijke aangelegenheden eigenlijk niets te weten. Welke misdrijven door de Revolutionaire rechtbanken beoordeeld worden weet u niet te vertellen. U stelt dat dit voor een gewone burger moeilijk te begrijpen valt en er bijgevolg ook niet echt veel uitleg over kan geven. U stelt tevens dat de Revolutionaire rechtbank verschillende kamers telt. Voor welke kamer u diende te verschijnen weet u echter niet (cgvs 05.02.2015, p.3-4). Wanneer het CGVS informeert naar de stand van uw gerechtelijke procedure voor de Revolutionaire rechtbank stelt u dit niet te weten. U geeft bovendien het opmerkelijke antwoord dat de Revolutionaire rechtbank geen verstekvonnissen uitvaardigt (cgvs 05.02.2015, p.5). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de Revolutionaire Rechtbanken wel degelijk bij verstek veroordelen. Het tegendeel zou bovendien weinig aannemelijk zijn. Wanneer het CGVS u wijst op uw weinig aannemelijk voorstelling betreffende het functioneren van het gerechtelijke apparaat in Iran waarbij men niet veroordeeld wordt indien men niet tijdens de zittingen verschijnt verklaart u het ook niet te weten en stelt u dat het misschien wel zo loopt of misschien ook niet (cgvs 05.02.2015, p.5). Gevraagd of een beroep mogelijk is tegen een veroordeling door de Revolutionaire rechtbank geeft u het vage antwoord te denken dat dit mogelijk is. Waar u in beroep zou moeten gaan weet u echter niet (cgvs 05.02.2015, p.5).

Dat u op het tijdstip van uw tweede gehoor voor het CGVS, meer dan twee jaar nadat u uw land ontvluchtte en een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties en meer dan een half jaar nadat u een tweede dagvaarding ontvangen zou hebben, niet op de hoogte bent van de stand van de strafrechtelijke procedure en een uiterst beperkte kennis tentoon spreidt betreffende de straffen die op de misdrijven staan waarvan u beschuldigd zou zijn, de bevoegdheid van de revolutionaire rechtbank, de beroepsmogelijkheden in geval u veroordeeld zou worden en bovendien weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de (on)mogelijkheid tot veroordeling bij verstek ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de strafrechtelijke procedure waarin u verwickeld zou zijn geweest. Van iemand die verklaart minstens een bijzonder zware gevangenisstraf te verwachten en zelfs voor zijn leven te vrezen en daarom besloot te vluchten uit zijn land van herkomst mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij duidelijke, precieze en coherente verklaringen aflegt betreffende het verdere verloop of de uitkomst van de gerechtelijke procedure waarin hij betrokken is.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er naar aanleiding van uw asielverzoek niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De documenten die u neerlegde ter staving van uw vrees wijzigen bovenstaande vaststelling niet. Het identiteitsdocument (shenasnameh), Het krantenartikel betreffende uw taekwondo-coach, het krantenartikel betreffende een taekwondowedstrijd waaraan u deelnam, het certificaat dat u ontving na het behalen van uw blauwe gordel, de toegangkaart voor een sportcomplex, de twee wedstrijdkaarten uit de provinciale competitie, de wedstrijdkaart uit de nationale competitie, de studentenkaart, de twee foto's van wedstrijden waaraan u deelnam, uw diploma van het secundair onderwijs, het document betreffende een provinciale taekwondowedstrijd, het certificaat dat u ontving na het behalen van uw groene gordel, het certificaat dat u ontving na het behalen van uw rode gordel, het document betreffende een wedstrijd van de Basij waaraan u deelnam, het attest uitgereikt na een provinciale wedstrijd en het attest betreffende de wedstrijd in de stad Khonj betreffen uw identiteit, scholing en deelname aan sportactiviteiten maar hebben geen betrekking op de door u voorgehouden problemen in uw land van herkomst. Wat betreft uw geboortedatum die op enkele van deze documenten vermeld wordt dient bovendien gewezen te worden op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vader hierover afleggen. Wat betreft de volmacht voor uw advocaat en de twee persartikels aangaande de Iraanse blogger S. B. (...) moet vastgesteld worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Iraanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Iraanse documenten hebben daarom slechts een beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Iraanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent de leeftijd van verzoekende partij, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij betreffende de oorzaak van haar problemen in Iran, het incident tijdens een sporttraining waarbij zij H. verwondde, geen begin van materieel bewijs voorlegt en dat haar verklaringen betreffende dit incident en de nasleep ervan evenmin overtuigen, stelt verzoekende partij vooreerst dat het haar volstrekt onduidelijk is hoe zij een begin van materieel bewijs zou kunnen voorleggen van het incident zelf. Zij wijst erop dat zij wel tal van bewijzen voorgelegd heeft omtrent taekwondo-activiteiten, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4, 6-12). Verder kon zij tevens een document voorleggen van haar raadsman in Iran, waarin zij haar volmacht gaf met oog op vertegenwoordiging voor de Iraanse revolutionaire rechtbank. Verzoekende partij voegt desbetreffend document als bijlage bij haar

verzoekschrift (bijlage 14). Voorts voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een verklaring van een ploegmaat, M. R. S., die getuige was van het incident (bijlage 18). Van deze verklaring wordt door verzoekende partij per aangetekend schrijven van 28 juli 2015 een vertaling neergelegd. Tevens voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift diens identiteitsdocument, diens certificaat van het behalen van de rode gordel en diens certificaat van het behalen van de eerste plaats op de kampioenschappen van de provincie Fars (bijlagen 15-17). Ten slotte meent verzoekende partij nog dat het feit dat zij geen bewijs kan neerleggen omtrent elk onderdeel van haar problemen haar niet verweten kan worden. Van haar kan niet verwacht worden dat zij een onmogelijk bewijs verschaft. Volgens verzoekende partij dient haar het voordeel van de twijfel te worden verleend.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de documenten aangaande de taekwondo-activiteiten, die louter aantonen dat zij deze sport beoefent en aan wedstrijden deelneemt, en de volmacht voor haar advocaat met oog op vertegenwoordiging voor de Iraanse revolutionaire rechtbank (bijlagen 4, 6-12 en 14) geen betrekking hebben op het incident tijdens een sporttraining waarbij verzoekende partij H. verwondde. Wat betreft de verklaring van haar ploegmaat M. R. S., die getuige zou zijn geweest van het incident, is de Raad van oordeel dat aan een getuigenis komende van haar ploegmaat geen objectief karakter kan worden toegekend. Daarenboven merkt de Raad op dat de verklaring van M. R. S. en diens documenten (bijlagen 15-18) kopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Voorts wijst de Raad erop dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij betreffen – immers meent verzoekende partij dat het incident tijdens een sporttraining waarbij zij H. verwondde de oorzaak betreft van haar problemen in Iran – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken inzake dit incident te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij hiertoe veelvoudige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij betreffende dit incident geen enkel begin van materieel bewijs voorlegt samen gelezen dient te worden met de motivering dat ook de verklaringen van verzoekende partij betreffende dit incident en de nasleep ervan niet overtuigen. Daar waar verzoekende partij dan ook meent dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende de ondernomen bemiddelingspogingen allerm minst overtuigen, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde enige verwarring is ontstaan omtrent het begrip 'bemiddelingspoging' en dat haar moeder weliswaar tot zeven maal toe haar excuses heeft aangeboden aan de trainer van verzoekende partij, doch beschouwt verzoekende partij dit niet als een bemiddelingspoging zoals door haar oom werd ondernomen via verscheidene contacten. Het feit dat verzoekende partij haar moeder afraadde om een dergelijke bemiddelingspoging te ondernemen, is dan ook niet incoherent met het feit dat haar moeder verschillende keren haar excuses is gaan aanbieden aan de trainer. Gezien haar moeder geen enkel gehoor kreeg van de trainer, is het voorts geenszins verwonderlijk dat zij niet aan verzoekende partij kon meedelen hoelang H. in het ziekenhuis heeft verbleven.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar moeder verschillende keren naar haar coach is gegaan om te benadrukken dat het een ongeluk was (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, deel 3.5), hiervan geen enkele melding maakt wanneer haar op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of er voor de bemiddelingspoging van haar oom in de zomer van 2014 nog iemand van haar familie met H., haar coach of iemand van zijn familie sprak. Meer nog, wanneer aan verzoekende partij gevraagd wordt of haar moeder nog met hen heeft gesproken, stelt zij louter dat haar moeder zich voornam dit te doen, maar dat verzoekende partij haar dit afraadde (administratief dossier, stuk 5,

gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2015, p. 7-8). Later tijdens haar gehoor stelde zij dan weer dat haar moeder meer dan zeven keer naar haar coach is geweest in de periode dat verzoekende partij bij haar familie onderdook (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2015, p. 12). Gelet op het feit dat in de vraagstelling tijdens haar gehoor niet enkel het begrip 'bemiddelingspoging' gebruikt werd en tevens aan verzoekende partij gevraagd werd of haar moeder met H., haar coach of iemand van zijn familie had gesproken, kan de door verwerende partij vastgestelde incoherentie in haar verklaringen niet verklaard worden door de uitleg van verzoekende partij dat zij de acties ondernomen door haar moeder niet beschouwd had als bemiddelingspogingen.

Verder treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoekende partij totaal geen kennis heeft wat betreft de duur van de hospitalisatie van H. indien haar moeder werkelijk zeven bemiddelingspogingen ondernam tijdens de periode dat verzoekende partij ondergedoken leefde bij haar familie. Dat zij hieromtrent zelfs geen enkele indicatie heeft terwijl haar moeder meer dan zeven keer naar haar coach is geweest in de periode dat verzoekende partij bij haar familie onderdook, is allesbehalve geloofwaardig. Waar verzoekende partij tot slot nog opwerpt dat door het geen gehoor krijgen van haar moeder bij haar trainer zij dan ook aan verzoekende partij niet kon mededelen hoe lang H. in het ziekenhuis had verbleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonbaar dergelijke informatie enkel via haar moeder te kunnen verkrijgen.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande de bewering van verzoekende partij dat de beschuldigingen wat betreft het overtreden van de internetregelgeving betrekking hebben op het feit dat zij op Facebook kritiek heeft geuit op het regime en de bewering dat de *Etelaat* tijdens de huiszoeking boeken over atheïsme die oorspronkelijk aan haar vader behoorden in beslag nam, stelt verzoekende partij vooreerst dat van haar niet verwacht kan worden dat zij nog een kopie kan voorleggen van de kritiek die zij postte op Facebook gezien haar Facebookpagina werd afgesloten na inbeslagname van haar computer, hetgeen zij reeds aangaf tijdens haar gehoor. Verder betoogt verzoekende partij dat het niet verwonderlijk is dat zij niets wist over de titel of de inhoud van de boeken over atheïsme die door de *Etelaat* tijdens de huiszoeking in beslag werden genomen daar deze boeken van haar vader waren.

2.2.7.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat de verklaringen van verzoekende partij in verband met de kritiek die zij gepost zou hebben op Facebook, waarop de beschuldigingen wat betreft het overtreden van de internetregelgeving betrekking zouden hebben, weinig overtuigend zijn. Door verzoekende partij werd aanvankelijk gesteld dat zij net zoals de in gevangenschap gestorven Iraanse blogger S. B. ook kritiek op het regime op internet publiceerde. Wanneer haar gevraagd werd wat zij daarmee exact bedoelt, verklaart zij echter dat het niet veel bijzonder was en stelt zij enkel dat zij op Facebook commentaar geschreven had onder het lied *Imam Naghi* van de zanger Shahin Najafi, een lied waarbij impliciet kritiek geuit wordt op de Iraanse theocratie. De vaststelling dat verzoekende partij evenmin enig begin van materieel bewijs kan voorleggen betreffende het bestaan van haar Facebookprofiel of de kritiek die zij op deze website uitte dient dan ook samen gelezen te worden met deze weinig overtuigende verklaringen.

Verder acht de Raad het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij nauwelijks iets kan vertellen over de boeken over atheïsme die door de *Etelaat* in beslag zouden zijn genomen. Het loutere feit dat deze boeken oorspronkelijk aan haar vader toebehoorden, kan de vage verklaringen van verzoekende partij desbetreffend geenszins verklaren. Immers bewaarde verzoekende partij deze boeken in de lade van haar bureau en blijkt uit haar verklaringen dat zij de boeken minstens had ingekeken (*"Die boeken van mijn vader gingen over het atheïsme. Omdat ze volgens mijn niet goed vertaald waren, verstond ik ze niet goed. (...)"* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2013, p. 7)). De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt dan ook verder ondermijnd wanneer blijkt dat, als haar gevraagd wordt meer te vertellen over deze boeken over atheïsme, verzoekende partij slechts verwijst naar één boek en er enkel over kan vertellen dat het oranje van kleur en dun was (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2013, p. 7).

Ten slotte benadrukt de Raad nog dat verzoekende partij de huiszoekingen waarbij haar computer en de boeken over atheïsme in beslag zouden zijn genomen, verbindt aan de problemen die zij zou hebben ondervonden met haar sportcoach, problemen waaraan zoals blijkt uit onderhavig arrest geen enkel geloof kan gehecht worden.

2.2.8.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over haar onderduikadressen en de periode dat zij bij haar oom en grootmoeder onderdook, voert verzoekende partij aan dat het feit dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij

bij haar oom en grootmoeder onderdook na ontvangst van de convocatie niet onverenigbaar is met haar latere verklaring dat zij nadien onderdook bij de schoonvader van haar oom. Bovendien is het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort waardoor verzoekende partij geen gedetailleerde beschrijving kon geven van haar onderduikadressen.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 14). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, p. 5). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij de kans niet had om aan te geven dat zij nadat zij ondergedoken was bij haar oom en grootmoeder nog onderdook bij de schoonvader van haar oom. Verder benadrukt de Raad nog dat uit de neerslag van de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij pas zou zijn ondergedoken na de ontvangst van de dagvaarding, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweert dat zij reeds vanaf de avond na de eerste huiszoeking op 5 juli 2015 was ondergedoken. Daarnaast verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat zij gedurende acht dagen bij haar oom en grootmoeder verbleef, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor dan weer stelde dat zij slechts drie dagen bij hen verbleef. De inconsistente verklaringen van verzoekende partij tijdens haar verschillende gehoren over haar onderduikadressen en de periode dat zij bij haar oom en grootmoeder onderdook ondermijnen verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.9.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij omtrent haar bewering dat de Iraanse autoriteiten haar vervolgen vanwege inbreuken op internetwetgeving en vanwege het in gevaar brengen van de nationale veiligheid, op het volmachtformulier van haar advocaat na, geen begin van materieel bewijs aanbrengt en bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent haar mogelijkheid tot het bekomen van stavingstukken, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat zij wel degelijk een begin van materieel bewijs aanbracht, met name het volmachtformulier van haar advocaat. Voorts geeft zij betreffende de convocatie van de revolutionaire rechtbank aan dat dit document door haar oom werd afgegeven bij het betreden van de revolutionaire rechtbank. Dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de convocatie bij haar oom lag, is hiermee niet onverenigbaar daar zij op dat ogenblik niet wist dat haar oom de convocatie had moeten afgeven. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij verklaard heeft dat haar oom en haar advocaat zich naar de rechtbank hadden begeven na haar vertrek naar België, meent verzoekende partij dat zij verkeerd werd begrepen. Zij bedoelde louter dat zij pas na haar aankomst in België te weten kwam dat haar oom en advocaat de convocatie op 11 juli 2012 hadden moeten afgeven bij de rechtbank. Inzake het ontbreken van (een kopie van) de dagvaarding herhaalt verzoekende partij haar eerdere verklaring dat haar familie niet op de hoogte was van het belang van desbetreffend document voor verzoekende partij in België. Wel heeft verzoekende partij bij haar advocaat geïnformeerd of deze een kopie kon bemachtigen, maar dit bleek niet mogelijk te zijn. Verzoekende partij heeft dan ook afdoende pogingen ondernomen om stavingstukken inzake haar asielrelaas te bemachtigen.

2.2.9.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij wel degelijk een begin van materieel bewijs aanbracht, met name het volmachtformulier van haar advocaat, bemerkt de Raad vooreerst dat door verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Wat betreft uw bewering dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen vanwege inbreuken op de internetwetgeving en vanwege het in gevaar brengen van de nationale veiligheid dient vastgesteld te worden dat u hierover, op het volmachtformulier van uw advocaat na, geen begin van materieel bewijs aanbrengt.”*

De Raad is van oordeel dat indien verzoekende partij inderdaad vervolgd zou worden door de Iraanse autoriteiten vanwege inbreuken op de internetwetgeving en vanwege het in gevaar brengen van de nationale veiligheid, waarbij verzoekende partij reeds opgeroepen werd om te verschijnen voor de revolutionaire rechtbank, het opmerkelijk is dat zij hieromtrent louter een volmachtformulier van haar advocaat kan neerleggen en geen dagvaardingen of andere stavingstukken neerlegt. De Raad benadrukt dat door verzoekende partij bovendien weinig overtuigende verklaringen werden afgelegd in verband met het feit dat zij de convocaties op haar naam niet kan neerleggen. Zo stelde verzoekende partij dat zij de convocatie van 10 juli 2012 niet kon neerleggen omdat haar oom dit document afgaf bij het betreden van de revolutionaire rechtbank. Aanvankelijk situeerde verzoekende partij dit bezoek van haar oom en raadsman na haar aankomst in België, terwijl zij later tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar oom en haar advocaat zich op 11 juli 2012, twee maanden voor haar vertrek uit Iran, naar de rechtbank begaven. De uitleg van verzoekende partij dat zij verkeerd werd begrepen en louter bedoelde dat zij pas na haar aankomst in België te weten kwam dat haar oom en advocaat de convocatie op 11 juli 2012 hadden moeten afgeven bij de rechtbank, kan niet overtuigen. Immers stelt verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 december 2013 het volgende: *“En ik heb ook verteld dat mijn oom een convocatie gekregen had. Maar ik was maar één dag in België toen ik asiel aanvraagde. En ik had de tijd niet om aan mijn oom te vertellen dat hij de convocatie moest opsturen. Hij is dan samen met een advocaat naar de rechtbank gegaan en heeft daar de convocatie afgegeven.”* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 05/12/2013, p. 2). Derhalve situeert zij het bezoek van haar oom en haar raadsman duidelijk na haar aankomst in België. De Raad wijst erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verder werd door verwerende partij in verband met de vaststelling dat de convocatie die in de zomer van 2014 naar haar ouderlijke woning verstuurd werd evenmin door verzoekende partij werd overgemaakt gemotiveerd dat de uitleg van verzoekende partij dat haar familie het belang van dit document in het kader van haar asielaanvraag niet beseftte niet volstaat ter verklaring van het feit dat zij deze convocatie niet heeft neergelegd, daar de familie van verzoekende partij het vertrek van verzoekende partij uit Iran begon te plannen na de tweede huiszoeking, verzoekende partij een asielaanvraag indiende op 11 september 2012 en tijdens het eerste gehoor op het CGVS meerdere vragen kreeg over (het ontbreken van) stavingstukken betreffende haar vervolging door de Iraanse autoriteiten en dat zij contact houdt met haar familie en advocaat in Iran. Het louter herhalen van de uitleg dat haar familie het belang van het document niet beseftte volstaat niet om desbetreffende motivering te weerleggen. Evenmin toont verzoekende partij met de loutere bewering dat zij aan haar advocaat gevraagd heeft of deze een kopie van de convocatie kon bemachtigen, hetgeen echter niet mogelijk bleek te zijn, niet aan dat zij veelvoudige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om de convocatie te verkrijgen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Per aangetekend schrijven van 23 juli 2015 maakt verzoekende partij nog een kopie van een *“Dagvaarding Justitie Islamitische Republiek Iran d.d. 21/04/2015”* en een kopie van de verklaring van haar raadsman in Iran aan de Raad over. Per aangetekend schrijven van 28 juli 2015 worden door verzoekende partij de originelen van deze documenten neergelegd.

De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten geen enkele afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij er niet in geslaagd is de convocatie van 10 juli 2012 en de convocatie die in de zomer van 2014 naar haar ouderlijke woning verstuurd werd, neer te leggen en dat verzoekende partij weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent de door haar beweerde onmogelijkheid om deze convocaties neer te leggen. De Raad wijst er verder op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10.1. Waar verwerende partij motiveert dat ook de verklaringen van verzoekende partij betreffende het verloop en de uitkomst van de gerechtelijke procedure in Iran de geloofwaardigheid van haar beweringen betreffende haar vervolging door de Iraanse autoriteiten ondergraven, stelt verzoekende

partij dat zij tijdens haar gehoor duidelijk aangaf dat zij niet thuis is in strafzaken en dat tevens rekening gehouden moet worden met haar jonge leeftijd, waardoor het niet verwonderlijk is dat zij geen kennis heeft van de bevoegdheden en de procedure van een revolutionaire rechtbank. Voorts heeft zij zich niet verder geïnformeerd over de stand van zaken in Iran, daar zij zich veilig in België bevond en zich niet langer zorgen diende te maken. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat zij van haar raadsman te horen gekregen had dat voor kleinere straffen een verstekvonnis kan worden geveld, doch voor zwaardere straffen een convocatie wordt gestuurd om aanwezig te zijn.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij niet thuis is in strafzaken en de verwijzing naar haar jonge leeftijd haar onwetendheid omtrent de straffen die staan op de misdrijven waarvan zij is beschuldigd niet vergoelijken. Immers kan van verzoekende partij verwacht worden, indien haar relaas op waarheid berust, dat zij zich hierover zou informeren gezien dit cruciale gegevens betreffen voor de inschatting van haar situatie in haar land van herkomst. In dit licht kan ook van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich zou informeren omtrent het verloop en de uitkomst van de procedure bij de revolutionaire rechtbank. Echter werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet wist voor welke kamer zij diende te verschijnen, dat zij niet op de hoogte was van de stand van haar procedure voor de revolutionaire rechtbank en dat zij het opmerkelijke antwoord gaf dat de rechtbank geen verstekvonnissen uitvaardigt. Daar waar verzoekende partij omtrent haar verklaring tijdens haar gehoor dat de rechtbank geen verstekvonnissen uitvaardigt in haar verzoekschrift stelt dat zij van haar raadsman te horen gekregen had dat voor kleinere straffen een verstekvonnis kan worden geveld, doch voor zwaardere straffen een convocatie wordt gestuurd om aanwezig te zijn, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2015 verklaarde dat haar raadsman haar gezegd had dat er geen verstekvonnissen worden uitgevaardigd indien de aanklager de overheid is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2015, p. 2). Dat er voor kleinere straffen wel een verstekvonnis kan worden uitgesproken, werd door haar nergens aangegeven. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, deel 4) dat ook bij zwaardere straffen een verstekvonnis kan worden uitgevaardigd. Het gegeven dat verzoekende partij zich nu in België bevindt neemt niet weg dat van haar verwacht kan worden dat zij zich omtrent deze zaken gedegen zou informeren teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van haar huidige situatie in Iran. De vaststelling dat verzoekende partij dit nagelaten heeft, hypothekeert verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de documenten inzake haar taekwondo-activiteiten aantonen dat zij op hoog niveau aan taekwondowedstrijden deelnam en dan ook haar asielrelaas ondersteunen daar haar problemen ontstaan zijn tijdens een oefenmatch taekwondo als voorbereiding op een jeugdkampioenschap, dat de volmacht voor haar advocaat een direct bewijs vormt van haar problemen ten gevolge van het incident waarbij H. verwond raakte en dat de krantenartikelen (bijlage 19 van het verzoekschrift) over de Iraanse blogger S. B. aantonen dat het regime niet mild is ten aanzien van personen die kritiek uiten op het regime, wijst de Raad verzoekende partij er vooreerst op dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten in verband met haar taekwondo-activiteiten enkel aantonen dat verzoekende partij taekwondo beoefende en deelnam aan wedstrijden, doch geen betrekking hebben op de door verzoekende partij voorgehouden problemen. Wat betreft de volmacht voor haar advocaat en de neergelegde krantenartikelen over de Iraanse blogger S. B., wijst de Raad verzoekende partij er voorts op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.12. Betreffende het artikel dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 20) en het YouTube-filmpje waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, waaruit zou blijken dat mensen die problemen hadden in Iran en nadien terugkeerden onmiddellijk gearresteerd worden, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran. De verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat mensen die problemen hadden in Iran bij terugkeer gearresteerd werden is dan ook niet relevant.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie van de identiteitsdocumenten van haar en haar zus (bijlagen 2 en 3) en per aangetekend schrijven van 28 juli 2015 de originele identiteitsdocumenten van haar, haar zus en haar moeder en de enveloppe waarmee deze paspoorten werden verzonden, neerlegt, wijst de Raad erop dat deze documenten louter

betrekking hebben op de identiteit van verzoekende partij, haar zus en haar moeder en op generlei wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst aantonen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN ,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT